

SCÉNÁŘ, PANÍ HAVLÍKOVÁ

Narodila jsem se 18. září 1947 v Holičkách domě číslo 8, ve kterém žili předkové přímé linie rodu Šprenggrů, moje babička, a to je poslední Šprengrová toho rodu.

VSTUP 1: Holičky patřily mezi německé vesnice na břehu Zábrdky.

Moje maminka, když vyšla ze školy, musela do služby. Na konci války se vrátila domů.

VSTUP 2: Po 2 světové válce došlo k odsunu obyvatelů německých vesnic z obnoveného Československa.

Nebyli odsunuti, moji rodiče, moji prarodiče, nikdo. Jsme stejně museli pak od tamtud pryč.

VSTUP 3: Maminka paní Havlíkové šla po válce pracovat na dvůr Medný, kde pak potkala svého budoucího manžela.

Oni se tam potkali, zakoukali se, přestože moje maminka prakticky nemluvila česky a taťka byl Čech. Požádali o svatbu. Ty žádosti nebyly povoleny, ale mezitím jsem se narodila já. A to bylo v tom roce 47. Takže z mojí rodiny děda s babičkou a teta s Lisbeth, ti šli do Mladé Boleslavi, a můj táta s mamkou, a vlastně už se mnou, my jsme šli do vedlejší obce Náhlov. My jsme bydleli v tom Náhlově číslo 32. Rodiče pracovali na tom statku, a když už jsme pak dorůstali, měli jsme končit školu, tak samozřejmě rodiče chtěli, abychom dostali nějaké vzdělání. Takže koupili v Mimoni polorozpadlý dům na Tyršově náměstí. My jsme se stěhovali pak v 61., já už jsem tam nastoupila ještě na základní školu do deváté třídy od pololetí a hned pak přešla na jedenáctiletou střední, to je vlastně dnešní gymnázium. V roce 65 jsem maturovala a nastoupila do zaměstnání prvního v lázních v Kundraticích do recepce, a když jsem nastoupila, tak vlastně byla podmínka jazyková znalost. Tak jsem se přihlásila na Jazykovou školu v Liberci. Pak jsem nastoupila po mateřské, roku 74, ve firmě Mitop.

VSTUP 4: Nejhorším zážitkem pro paní Havlíkovou byla doba po pražském jaru. Jako pražské jaro je označováno období politického uvolnění v Československu v roce 1968. V roce 1972 se paní Havlíkové narodil syn Mikuláš, který byl matematicky nadaný, a roku 1976 se jí narodila dcera Barbora, která se stala fyzioterapeutkou.

Vlastně už u toho 65. roku jsme zaznamenali velké uvolnění a ten 68. může člověk prostě trošku dýchat a říkat, co chce. A teď najednou 21. srpna 1968 v noci jsme se probudili a šílený rachot. Teď jste viděla, jak po té silnici ženou tanky. A mamka říká: „Dívej, to je asi válka.“ No a ráno ještě jezdily ty obrněné vozy a na tom seděli Sověti, s těmi samopaly jeli a takhle na nás všechny mířili, hrozný zážitek. To se rozjela taková tvořivost lidí. Teď byla výzva, aby se otáčely směrovky. Oni pak samozřejmě nevěděli, kde jsou, že jo, nebo kudy mají jet.

VSTUP 5: Nejraději vzpomíná paní Havlíková na narození svých dětí. V roce 1972 se paní Havlíkové narodil syn Mikuláš, který byl matematicky nadaný a stal se doktorem, a roku 1976 se jí narodila dcera Barbora, která se stala fyzioterapeutkou.

